

Ifølge Udkastet til Lov om den borgerlige Retspleje kan Arrestsagen blive at procedere adskilt fra Sagen om den paagældende Fordring. At der ikke i disse Tilfælde bør erlægges dobbelte Afgifter, synes Billighed at tale for, og man har som Følge heraf i Nr. 4 foreslaaet, at Arrestsagen i slige Tilfælde skal være afgiftsfri.

Som tidligere bemærket bør de Afgifter, som skulle erlægges under Sagen, være udtømte med den almindelige Retsafgift, og navnlig maa det anses aldeles utilraadeligt at fastsætte et regulært Gebyr for Udsættelser. Der gives imidlertid Tilfælde, hvor der efter Kommissionens Formening bør kunne paalægges en ekstraordinær Afgift, og disse ere saadanne, hvor den mundtlige Retsforhandlings Udsættelse er bleven foranlediget ved en Parts eller Rettergangsfuldmægtigs Forømmelse. Udkastet til Lov om den borgerlige Retspleje paalægger den Part, der misbruger Proceshandlingens fri Former, at erstatte Modparten de ham derved forarsagede Udgifter. Ligesom denne Bestemmelse skal skærme for Misbrug, saaledes er det samme Tilfældet med Reglen i § 18.

Om denne sidste Regel skal endnu bemærkes, at netop fordi den der paalagte Afgift er en ekstraordinær Afgift, om man vil, en Slags Straf, bliver der aldrig Spørgsmaal om, at den skulde kunne afkortes i den almindelige Afgift, ligesom den bliver at udrede uden Hensyn til, om den paagældende Part i øvrigt har Frihed for Afgifter under Sagen.

Kapitel III.

Afgifterne i borgerlige Domssager i Overinstanserne.

Som udtalt i den tidligere Kommissions Betænkning opkræves der efter den gældende Ret ved Overretterne og ved Højesteret betydelig højere Retsafgifter end ved Underretterne, hvilket søger sin Begrundelse i den mere bekostelige Konstruktion af Retterne i de højere Instanser, de for det meste vanskeligere Sager, som her komme for, og den Nødvendighed, som der maa siges at være for at beskytte de højere Instanser mod at blive overvældede med Sager af ringe Betydning samt endelig Nødvendigheden af at skærpe

Ansvaret for unødigt Anke. Efter Udkast til Lov om den borgerlige Retspleje er der imidlertid ingen væsentlig Forskel paa Behandlingen af Sagerne ved Landsretterne, hvad enten disse ere 1ste-Instans-Sager eller Appelsager, og da der derhos ikke i 1ste Instans gøres Forskel paa Retsafgifterne for Landsretssager og Underretts-sager, er der heller ikke tilstrækkelig Grund til at foreslaa forhøjede Afgifter for Sager, der ved Anke bringes ind for Landsret. Hvad derimod Højesteret angaar, maa man af de foran fremhævede Grunde anse det for rettest, at Afgifterne ved Anke til denne Ret forhøjes, i hvilken Henseende en Forhøjelse med 50 pCt. skønnes passende (§ 19 Nr. 1). — Reglen i § 19 Nr. 2, der vil finde Anvendelse saavel ved Anke til Landsret som ved Anke til Højesteret, er i Konsekvens af det almindelige Princip om Paastandens Værdi som det for Afgiftens Størrelse afgørende. — Reglen i § 19 Nr. 3 stemmer, for saa vidt angaar de i § 16 og § 17 Nr. 2 og 3 ommeldte Sager med den gældende Ret og vil i Konsekvens deraf formentlig ogsaa findes naturlig med Hensyn til den i § 17 Nr. 4 omhandlede, ikke i den gældende Ret kendte Art af Sager. — Naar § 19 ikke medtager Nr. 3 og 5 i det tidligere Forslags tilsvarende § 23, er Grunden blot, at de der omhandlede Tilfælde ikke kendes i nærværende Kommissions Udkast til Lov om den borgerlige Retspleje.

Reglen i nuværende Udkasts § 20 om Afgiften af Kæremaal er noget afvigende fra Reglen i det tidligere Forslags § 24, hvilket til Dels beror paa Forandringen af „den almindelige Retsafgift“, og i øvrigt er grundet paa den Betragtning, at man paa den ene Side ikke maa gøre Kæreadgangen altfor billig, da de overordnede Retter i saa Fald let ville blive oversvømmede med Kæremaal, medens det paa den anden Side heller ikke gaar an at sætte Kæremaalsafgiften i ubetinget Afhængighed af Sagens Værdi, da Procesomkostningerne derved i større Sager meget let kunde svulme op til et uforholdsmæssig stort Beløb. — Naar det i § 20 hedder „Halvdelen af den almindelige Retsafgift efter § 6“, maa dette forstaaes som Halvdelen af den almindelige Retsafgift, som i det paagældende Tilfælde er udredet for vedkommende Sag; medmindre det paavises, at Kæremaalet netop kun angaar en Del af Sagen (jfr. Principet i § 19 Nr. 2). — Den i det tidligere Forslags § 24 indeholdte Tilbagebetalingsret er udeladt som ikke